

Judith von Halle:
Hattyúszárnyak – szellemi önéletrajz

Minden ember történetének Bibliának kell lennie – Biblia lesz belőle.

Novalis

„*Csak akkor ébredtek fel, mikor a tűz már áthatolt a tetőn.*” – A híradónak erre a mondatára ébredtem öntudatra.

A nagyszüleim nappalijában ültem, és az előttem lévő piros műanyag kockát bámultam, amelynek belsejébe különböző formákat lehetett bedobni a megfelelő nyílásokon. Felnéztem, és életemben először tudatosan néztem körül. Nagyanyám kötött, nagyapám a híradót nézte a tévében, bal oldalt egy nagy szekrény állt, amelyen térdmagasságban fiókok voltak. Az egyik félig ki volt húzva, és pár játékot tartalmazott. Ha odaállok, elég nagy leszek ahhoz, hogy minden tárgyat lássak és elérjek benne.

„*Csak akkor ébredtek fel, mikor a tűz már áthatolt a tetőn.*” – A bemondó mondata visszhangzott bensőmben. Elmondhatatlan erővel és megrázó komolysággal érintette meg belső lényem rejtett mélységeit.

Úgy tűnik, két éven át aludtam, álmodtam.

Eddig tartott, míg tudatom behúzódott a testbe, és az nem lökte vissza többé? Míg ez a tudat már nem ellenkezett az ellen, hogy a test szűk otthonába legyen bezárva?

Az a lakástűz, amely 1974-ben valahol Németországban ütött ki, és amelyről a híradó beszámolt, nem kapcsolódik a sorsomhoz. Inkább a *szavak* fejtettek ki sorsszerű hatást, ezek érintették a sorsomat: a szavak, a beszéd hangsúlyával és hanglejtésével együtt nem csupán az életem első emlékei, hanem az első szavak is, amelyeket teljesen tudatosan fogadtam be, amelyeken földi öntudatom felgyulladt. Ezt biztosan kijelenthetem, mert emlékszem rá, hogy a felébredésnek e pillanata után kicsit csodálkozva eltűnődtem azon, hogy hol lehettem *eddig*, tehát az alatt az idő alatt, míg kis testem már létezett a Földön, az alatt, míg valaki feladta rá a ruhákat, amiket viselt, míg a kezek, amelyekre ránéztem, már felvették és letették a színes játékokat. Hogyan került ide egyáltalán ez a test, amelyben most felébredtem? Ki vagy mi „működtette” eddig? – És főleg: hol voltam eközben *én*?

A híradó mondata ettől fogva belém égett. De eleinte, sőt sokáig nem kapcsoltam hozzá képzeteket. Mindenesetre nem azért ráztak meg a szavak annyira, mintha bármilyen fogalmat alkottam volna arról, milyen hatással volt ez a lakástűz a lakókra, vagy hasonlóról. A bemondó következő mondatait azonnal elfelejtettem. Egyáltalán nem tudom, hogy valaki megsérült-e akkor. Semmilyen képzetet nem alkottam a dologról. – Nem is voltam rá képes. Bizonyos, hogy egy két- vagy hároméves gyerek még nem képez olyan fogalmakat a külvilágról, mint egy felnőtt ember. De talán abban is kereshető az ok, hogy ez az egyetlen mondat valami olyasmit érintett meg, amely tapogatózó tudatomat egészen más területre vezette, mint a hír tárgyát képező helyszín és körülmények – mégpedig olyan helyre vagy körülmények közé, amelyek saját sorsomhoz kapcsolódtak.

Közvetlenül attól a pillanattól fogva teljesen világos volt számomra – talán nem intellektuális módon, ám annál nagyobb intenzitással -, hogy ezek a szavak azért hatoltak bensőmbé, hogy *emlékezzek*. – Ez hangzott e szavak által hozzám: *Emlékezz! Ébredj fel!*

Közvetlenül tapasztaltam, hogy ezek a szavak csak azért ébresztettek fel, mert valamilyen másik időpontban tudtam valamit, amire emlékeztettek. Hiszen kellett, hogy valamilyen kapcsolatban legyenek azzal, ami ekkora visszhangot keltett bennem.

Ám mivel ezen idő alatt, mióta a testem már a Földön volt, nyilvánvalóan végig „aludtam” a földi tényeket illetően, ennek az emlék-visszhangnak az énem egy másik állapotára kellett vonatkoznia. Valamikor korábban már tartózkodnom kellett egy másik helyen a tudatommal, minden tudással és emlékekkel együtt, amelyek e tudatban bizonyára létrejöttek, még hozzá nyilvánvalóan ezen az életem *kívül*, amelyikbe most kerültem.

Itt elsősorban nem egy *eseményre* való emlékezés volt lényeges, amelyre esetleg egy olyan időszakban kerülhetett sor, amit homály fedett előttem. Nem volt kérdés: *saját magamra* kellett emlékezniem.

Ki vagyok? Ki, mi vagyok valójában?

Ha erre rájönnék, ha ismét kapcsolódni tudnék önmagamhoz – ha ismét „énné” válnék – akkor minden egyéb is felbukkanna a homály tengeréből, amelybe nyilvánvalóan a testben való felébredés által estem – mivel másképp fel se merülhettek ezek a kérdések.

Annak tudatos érzése, hogy elfelejtkeztem „magamról”, és a kérdés, hogy hol voltam korábban – egyáltalán az, hogy képes vagyok így érezni, kérdezni – előfeltételezik, hogy

valódi lényem nem függ a helyszíntől, ahol éppen találja magát. Pontosabban: akkor is létezett, mikor éppen *nem volt a testbe zárva*. Azonban a testbe való lemerülés során nyilvánvalóan egy elalvási folyamat ment végbe. Most már felébredtem, ebben a testben. De elfelejtettem, honnét érkeztem. Felébredésem által elaludtam, elvesztettem valamit.

Ezért ez a felébredés a földi testemben, ami ahhoz vezetett, hogy elfeledjem a valódi lényem, bizonyára a voltaképpeni *alvó állapot*! Meglehet, hogy az utóbbi két évben a születésem és ezen pillanat között valójában nem is aludtam. Ez e pillanatban a jelek szerint csak azért tűnt így, mert most, hogy földi testemben és az anyagi világgal szemben felébredtem, nem tudtam emlékezni a korábbi időszakra, amikor még nem a földi testemben éltem azzal a tudattal együtt, amely az anyagi tárgyak világát be tudja fogadni.

Egy kellemetlen gyanakvó érzés fogott el: ez a pillanatnyi állapot, amelyben találtam magam, különös irritációt keltett – nem bízhattam benne igazán. Becsapott valamivel kapcsolatban, amelyről csak sejthettem, hogy a lényegét rejti.

Ettől a pillanattól nyilvánvaló volt számomra – teljesen „természetes” módon – hogy *kétféle* tudatnak kell lennie: az egyik tudat által éberré leszek a *testben*, ez azonban nincs abban a helyzetben, hogy tudomása legyen róla, vagy emlékezzen rá, ki is vagyok valójában, és honnét jöttem: ehelyett arra volt jó, hogy egészen éberré váljak ebben a kis földi testben. Ebben az állapotban lehetővé vált, hogy a földi téren belül, amelyben a földi testemmel együtt ültem, ezt vagy azt észleljek vagy tegyek; ám nem csak az észlelés és a cselekvés, hanem az is, hogy az észlelt tárgyakat és saját cselekedeteimet az érzéki-látható világban tudatossá tegyem.

És aztán volt a *másik* tudat, és ez a másik tudat tudta, ki vagyok és honnét jöttem. Ez mindent tudott. Ezzel képes voltam teljes mértékben emlékezni is. Hiszen ez a másik tudat én magam voltam. Úgyszólván az egész énem.

Ebben a pillanatban megértettem, hogy ezt az utóbbit, önmagam „valódi” tudatát ismét vissza kell nyernem, hogy ezt (vagyis „magamat”) a földi testem korlátai között, tehát földi emberként vissza kell hódítanom, mert az első felébredéssel a földi testben borzasztóan tökéletlenül és a „valódi sajátomtól” megfosztva, mondhatni csupaszon éreztem magam. (Mikor pár év múlva hallottam a Biblia paradicsomi legendájáról, közvetlenül felidézte a testben való felébredésemmel kapcsolatos érzést: „csupaszságuk” kellemetlen élménye Ádám és Éva számára a Paradicsomból való kiűzetésük és az anyagi Földre zuhanásuk kezdete. Miután ettek a megismerés fájáról, tudatossá váltak a földi világ iránt, de azzal szemben

együttal meztelennek és kiszolgáltatottnak érezték magukat. Átélték a kiszakítottságot egy magasabb egészéből, *a* magasabb egészéből, a mindent átfogó tudatból.)

Miután a testben való felébredésemet követően így gondolkodtam és éreztem, együttal azt is tudtam, hogy minden kétséget kizáróan lehetséges teljes valóm visszanyerése, mert a felébredésem a bemondó mondatán éppen azon alapult, hogy kapcsolatban álltam a „régii” vagy „eredeti”, éberebb tudatommal. Mert az új, az imént nyert testi tudatom számára a mondat nem jelentett semmit.

Így némi megnyugvással eljutottam a belső bizonyossághoz, hogy a tudat, amellyel mindezt gondoltam, nem lehet az, amelyik teljesen elfelejtette a kérdéseimre a választ. Ez az új, földi testi tudat ugyanis éppen az volt, amelyik semmit nem tudott rólam – a valódi „magamról”. Ezért arra sem volt képes, hogy feltegye a kérdést egy másik létezés, egy másik állapot iránt, hiszen egyáltalán nem számol azzal, hogy létezik egy másik állapot. Önmagától semmilyen más állapotot nem ismer a sajátján kívül. Tehát a *másik*, valódi tudatomnak – az igazi énemnek – kellett ezeket a gondolatokat gondolnia, és ez elért egészen a testi tudatomig, egészen idáig eljutott a derengése. (A „Paradicsom” tehát nem vészett el véglegesen.)

Ám mivel ennek ellenére nem állt rendelkezésemre a kérdéseimre minden válasz, ez csak azt jelenthette – legalábbis akkor így éreztem –, hogy ez a „valódi” tudat sokkal tágabbra is kiterjedhet, mint éppen abban a pillanatban; és a tény, hogy épp ekkor *nem* ezt tette, egészen nyilvánvalóan a *földi testben* való felébredés okozta.

Elismerem, mindez nehezen hihető történetnek hat, vagy legalábbis rendkívüli, már-már emberfeletti intellektuális teljesítménynek egy 2-3 éves kisgyerektől. Ehhez a következő enyhítő, vagyis inkább pontosító megjegyzést kell fűznöm: az itt leírtak pontosan azt mutatják be, amit akkor átéltem. Semmit nem tettem hozzá, úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna. És talán mégsem olyan rendkívüli, ha pontosabban megnézzük. Mert ekkor azt kell mondani, hogy egyáltalán nem pusztán intellektuális gondolatmenetek voltak, amik akkor felmerültek bennem, ezért megnyugtatóképpen mindjárt kijelenthető, hogy nem egy átlag feletti intellektuális adottság volt felelős ezekért a gondolatokért. Mindaz, amit itt megpróbáltam olyan szavakba foglalni, amelyekkel az intellektuális gondolkodás kezdhet valamit, és ami talán rettentő bonyolultnak tűnik, nem olyan gondolatformákban ment végbe, ahogy azokat az intellektuális gondolkodás ismeri. Amit itt nehézkesen és egymás utáni

sorrendben kell elmondanom, akkoriban egyidejűleg volt jelen. A kérdések és a válaszok „egyben” voltak, és időben tekintve „villanásszerűek”.

Ma már biztosan mondhatom: nem tárgyi gondolkodás volt. Az volt, amit (úgy vélem, találóan) *érzék-feletti* gondolkodásnak neveznek. Villámgyors volt, szabad és mozgékony, megerőltetés nélkül képes volt elindulni az egyik és – ezzel egyidejűleg! – a másik irányba, sőt több különböző irányba, és ezzel összehasonlíthatatlanul sok összefüggést áttekintett, ahogy a diszkurzív gondolkodás számára lehetetlen. Emellett az akkori felfogásom nagyon is jellemezhető analitikus gondolkodásként, mindenesetre olyan értelemben, hogy természetes módon hiányzott belőle minden személyes nézőpont, és e tekintetben talán absztraktként is, ám éppen azokkal a tulajdonságokkal, amelyeket általában nem tulajdonítanak az analitikus gondolkodásnak: tényszerű volt, de nem „vérszegény”, távolságtartó volt, ám egyúttal nem részvétlen. Ezenfelül azon egyidejűségben, illetve a „mi” időnkön túl, tehát azon az időn túl zajlott, amelyben úgy tűnt számomra, mintha minden – tehát minden tárgy, sőt minden gondolat – mintegy megfagyott volna. Továbbá terhek nélküli, romlatlan volt.

Ennek a gondolkodásmódnak ugyanis még két elengedhetetlen feltétele van, amelyeket eddig csak futólag említettem, és amelyek a racionális gondolkodás számára talán kérdésessé teszik e gondolkodásmód objektivitását, noha csak ezek teszik egyáltalán lehetővé: e másfajta gondolkodáshoz szükséges egyrészt a teljes *előítélet-mentesség*. És ezt földi életem kezdetén azáltal birtokolhattam, hogy ebben a földi életben és erre a földi életre vonatkozóan még nem gyűjtöttem semmilyen tapasztalatot. A racionális gondolkodás számára szörnyű elképzelésnek tűnhet, hogy az ember gondolkodása különösen megbízható lehet akkor, ha éppenséggel semmilyen tapasztalattal nem rendelkezik a racionális gondolkodás terén. Ám ezen a ponton nem nyújthatok semmilyen vigasztalást. Mert ez éppen így van. E szabad gondolati élet alapja azon helyzeteknek terhek nélküli, elfogulatlan észlelése vagy megfigyelése volt, amelyekkel találkoztam. És éppen ez történt akkoriban: tudomásul vettem ezt is, azt is, és eközben a már megszerzett tapasztalatoktól és bebetonozott elképzelésektől teljesen függetlenül átéltem önvalóm tudati állapotainak különböző minőségeit.

Ám mindez nem állt meg az észlelő szemlélődésnél. Ez utóbbi csak – ahogy említettem – a feltétele volt egy következő lépésnek: olyan reflexiót indított el, amely azonban messzemenően semleges, talán azt is lehet mondani, hogy objektív volt, mert abból a másik, „valódi” tudatból indult ki, amely nem a földi életben alkotott képzeteken és mérlegeléseken alapszik, mivel utóbbiak – ezt egy racionális gondolkodó is elismerheti – nagyon is

alapulhatnak tévedéseken, és ezért pontatlanok vagy helytelenek lehetnek, mert egy képzet nem mindig egyezik meg a valósággal.

Akkoriban tehát nem az történt, hogy a földi tudat valamiféle képzetet próbált meg alkotni a valódi tudatról, hanem fordítva, az érzéki tudatot szemlélte az érzékfeletti, a „valódi” tudat. És ez a „valódi” tudat hamar kiderítette, hogy az érzéki, a „testi tudat” nem teljes, alvajáró, és a felejtés állapotában él.

Milyen volt ezzel a testi tudattal szemben a nem korrumpált, „valódi” tudat? Ha megpróbálom úgy jellemezni, ahogy akkoriban átéltem, akkor beszélnem kell a második elengedhetetlen feltételről, amely a gondolkodásnak ezt az életét lehetővé teszi, és amely a racionális gondolkodó számára nem kevésbé szörnyű elképzelésnek tűnhet: e különleges gondolkodásmódhoz bizonyos *érzések* kapcsolódtak. Ezek az érzések, amelyeknek csak távoli közük van ahhoz, amit általában érzésnek nevezünk, ugyanis a gondolatok voltaképpen hordozói voltak. A gondolatok egy magasabb érzésbe ágyazottak voltak, amely az igazság bizonyosságát kölcsönözte nekik.

A döntő különbség ahhoz képest, amit általában – és az analizáló értelem szempontjából nem ritkán enyhén lekicsinylő göggel – „ézésnek” nevezünk, abban áll, hogy az akkori érzések, amelyek a fent jellemzett gondolatok hordozói voltak, nem valamiféle külső körülményen ébredtek fel, amelytől én személyesen, földi tudatommal többé-kevésbé érző ösztönzést kaptam volna. Hanem bizonyos értelemben önvalómon *kívülről* érkező, nem szubjektív érzések voltak. Bármilyen abszurdnak is hangozzék: szó szerint *objektív* érzések voltak, mert – az általuk hordozott gondolatokhoz hasonlóan – nem a behatárolt személyiségemből, egy intellektuálisan természetszerűleg még nagyon korlátozott emberből, vagyis egy kisgyerekből, illetve egyáltalán nem egy testi-ézési-földi módon gondolkodó és érző emberből indultak ki, hanem abból a testemen kívül létező magasabb tudatból, amely nem kettő vagy három éves volt, hanem időtlenül tapasztalható, és egyúttal nem terhelték személyes érzések vagy képzetek. Gondolat-ézetek voltak, amelyek egészen megvesztegethetetlenek egy „alacsonyabb” vagy személyes gondolkodás és ézés által. Ezek a kívülről érkező objektív érzések áthatottak, és bennem, vagyis testi tudatomban az igazság közvetlen evidencia-élményét keltették. Ez egyfajta „igazságézetként” is jellemezhető.

Ezek az igazság- vagy valóság-ézésiek irányították a lényemet a helyes vágányra, vagyis azokba a szférákba, amelyekben az említett „másik” tudat él, amely annyira objektíven képes gondolkodni, hogy az akkori, ézéssel kísért élményeimet nem is úgy írnám le, hogy ezt vagy azt „gondoltam”, hanem inkább a „gondolt bennem” szavakkal. Valóban elmondhatatlan

méltóságot, emelkedettséget és evidenciát éreztem ebből a másik önálló, lényyszerű tudatból kiindulni, mivel átélve figyeltem meg, ahogy önmagából indulóan bizonyos értelemben objektíven bennem gondol.

Ezek voltak az első pillanatai tudatos földi létemnek akként az emberként, aki ma ezeket az emlékeket leírja, a következő, mintegy mindent átfogó háttértudástól vagy háttérsejtéstől, talán meghatározó gondolattól kísérvé: *van egy mindenk fölött létező, elmúlhatatlan, élő, teremtő Méltóság, amelynek bölcsessége végtelen, egy mindent átfogó és átható lény, amely nélkül semmi, még csak egy gondolatkezdemény sem létezhetne, nem is szólva egy valamilyen formában anyagilag megjelenő dologról. Egy lény, amely mindent létrehoz, és amelyben mégis minden olyan szabad és kötetlen, hogy meghatározhatja és minden irányban kibontakoztathatja magát.*

És mindezeket a felülmúlhatatlan tulajdonságokat, amelyekről a korlátozott földi szavaink még csak megközelítőleg sem adhatnak hű képet, ismét csak áthatotta *egy impulzus, egy nagy erejű, egyúttal különös gyöngédséggel megnyilatkozó akarati impulzus, amelyet – ha az akkori érzéseimet szeretném leírni – nem jellemezhetek másként, mint: határtalan jóindulat.*

Minden teremtett, minden teremtmény *javát akarta.* És egy ilyen teremtmény, aki részesült e Méltóság jóakarátában, voltam én is, voltaképpeni lényem.

Ezért, bár a földi tér és idő világába helyezve találtam magam, a látható és megfogható világában, a valódi lét valósága iránti felejtés világában, attól a pillanattól kezdve tudtam, azon közvetlenül érző és érzett, objektív gondolat által, amelyben részesültem, hogy sosem fogok elveszni, amíg ahhoz a jóakarátú Méltósághoz fordulok, amelynek ölen voltaképpeni önvalóm otthon és védelemben tudja magát.

Amit a fent olvasható, voltaképpen csak a földi világra vonatkozó szavakkal megkísérelt jellemzés borzasztó elvontnak tüntet fel, az valójában a szöges ellentéte volt bármi elvontnak. Az a tudati magasság és lényyszerű gondolatai, amelyekben néhány pillanatra újratalálhattam magam, olyan elmondhatatlanul élők voltak, hogy földi felébredésemnek attól a pillanatától fogva mindig egyfajta „átutazóként” éreztem magam a Földön, mivel minden, ami a Földön található – az a gondolkodásmód is, sőt mindenekelőtt az, amivel az ember itt rendelkezik, és amelyet sokan nagyon nagyra tartanak — ezzel összehasonlítva igen mulandónak tűnik, mintha nem tudna lépést tartani valódi tudatunkkal, tehát valódi ember-létünkkel. Ez az akkori első benyomás azóta sem változott, mindenesetre nem az ellenkezőjére. Sokkal inkább megerősítést nyert az évek során.

Azon 40 év előtti nap óta az egész lényem odaadó vágyakozással áhítja a valódi otthonomat, mindannyiunk valódi otthonát, azt az „egészet” – függetlenül attól, hogy gyerekként és felnőttként is számtalan öröm ért ebben a földi életben, és hogy a múltban is tudtam és a jelenben is tudom értékelni a földi lét előnyeit. Ám azóta bennem él a megingathatatlan bizonyosság, hogy teljes, egész lényem a földi léten és tudatállapoton *túlról* ered.

Így csak a földi testben való felébredés révén vált számomra közvetlenül átélhetővé a drasztikus különbség a szellemi világ és az érzéki világ között, a szellemi és a földi tudat között. A földi testben való felébredéssel együtt a vágy is felébredt, hogy ismét „teljessé” váljak, és ezzel a képesség, hogy a szellemi tudatot, a tiszta és „szűz” valóságot magasabbra becsljem a földiség megváltoztathatatlan relativitásával szemben, ám ez az értékelés nem az egyiknek a másikkal szembeni triviális előnyben részesítése, hanem teljesen értékmentesen adódott az egész lényének tudatos átéléséből a darabokra esett lényével szemben.

Attól a pillanattól kezdve, hogy nagyszüleim nappalijának barna velúrszőnyegén tudatomra ébredtem, világosan állt előttem a cél: *megkezdődött a tudatom utáni vadászat*. Még ha akkor nem is így neveztem volna, mégis el akartam jutni önvalómnak e valódi tudatához, hogy kiterjeszthessem azt, amíg a jóakarató teremtő Méltósággal, amely kétségkívül igazi lényem otthona, újból egyesülök.

Mivel a tévémbe mondó mondata nemcsak mélyebb létemben érintett meg, hanem egyben be is húzott „testi”, tehát értelem szerű, intellektuális tudatomba, lennie kellett – ehhez nem férhetett kétség – egy *folytonosságnak*, egyfajta magasabb és beláthatatlan időkre kiterjedő tervnek: vagyis annak, ami voltaképpen én voltam, és ahonnét jöttem, kapcsolatban kellett lennie azzal, ahol most találtam magam, és amivé a jövőben válnom kellett.

Itt a Földön kellett *folytatódnia*, ebben a testben, amelyben laktam. Azt, hogy pontosan minek kellett folytatódnia, akkoriban még nem tudtam. Ám az, hogy korábban megvolt valami, aminek most folytatódnia kellett, a fent ismertetett élmény alapján egyértelmű volt számomra.